

[Brithe Nielsen]

Hornbæk, ellers er det et dårligt resultat, der kommer ud af det dér. Vi har sikret os i betænkningen, at man skal tage selve styrelsesloven med hensyn til Finsen og Hornbæk op til revision netop for at få sat penge på, så man kan køre fornuftigt videre; ellers går det bare ikke.

Jeg vil da godt sige til hr. Svend Erik Hovmand, at når han

Fjerde næstformand (Ebba Strange):

Jeg skal lige gøre opmærksom på, at der kun er to minutter til en kort bemærkning.

Dræbye (RV):

Selv om det ligger sådan, at de fremsatte lovforslag hverken omfatter udbygningen af Finseninstitutet eller af rigshospitalet, og selv om der ikke tages endelig stilling til Finseninstitutets og fysiurgisk hospitals fremtid, vil jeg alligevel komme med nogle generelle bemærkninger om hospitalsplanlægningen i hovedstadsområdet og om de planer, der har været for en udbygning af rigshospitalet med en overflytning af Finsen.

Alene de bygningsmæssige omkostninger ved denne udbygning, som skulle rumme Finseninstitutets nuværende funktioner, ville beløbe sig til små 500 mill. kr., hvortil kommer udgifter til inventar m.m. til et par hundrede millioner kroner, altså i alt en samlet investering på i hvert fald omkring 700 mill. kr. i 1979-priser. Meget tyder på – men derom er der ikke så sikker en viden – at den samlede investering ved en udbygning af Finseninstitutet på Strandboulevarden i fuld overensstemmelse med instituttets ønsker ikke ville blive meget billigere end dette beløb heller. Det forekommer ikke os meget sandsynligt, for ikke at sige, at det forekommer os usandsynligt, at der i de nærmeste år til sygehusudbygning i hovedstadsområdet vil blive afsat beløb af den størrelsesorden til netop disse formål. Vi ved jo godt – det fremgår også af spareplanerne for 1981 – at der netop i disse år sker en reduktion af investeringerne i sygehusvæsenet.

På rigshospitalet findes der i dag 165 såkaldt ubemandede senge, og det er senge, som man ikke har penge til at betjene på en fornuftig måde, og endelig er situationen den, at man efter de gennemførte besparelser for 1981 i Københavns amtskommune har

revideret udbygningsplanerne for sygehuset i Herlev, sådan at man tidligst kan regne med en ibrugtagning af den sidste etape i 1988.

Jeg tror, at man med dette som forudsætning må konstatere, at det er mere naturligt at søge de fysiske udbygningsproblemer løst med udgangspunkt i, at der vil være meget begrænsede beløb til rådighed, og at man derfor i videst mulig udstrækning også bliver nødt til at gøre brug af eksisterende faciliteter. Der bliver altså ikke foreløbig muligheder for at realisere de store planer, som har været på tale.

Derfor er jeg meget tilfreds med, at der som en del af den betænkning, som vi bl.a. behandler omkring disse fire lovforslag, indgår, at der i folketingsåret 1981–82 fremlægges en sådan plan for de statslige hospitaler i hovedstadsområdet, som må indebære en stillingtagen til, i hvor høj grad man vil anvende allerede eksisterende faciliteter i den videre sygehusplanlægning. Jeg tror altså, det er vigtigt at holde fast ved dette som forudsætning for den videre drøftelse af lovforslagene, for hvis man tager det udgangspunkt, at der inden for kort tid enten på Strandboulevarden eller på rigshospitalet ville være basis for investeringer af størrelsesordenen 500 mill. kr., kan man let komme til den konklusion, at så er det noget helt andet, sagen drejer sig om, når vi snakker styrelse og meget andet.

En anden væsentlig forudsætning for lovforslagene har været forhandlingerne med de kommunale organisationer, og det er ikke, fordi vi er særlig glade for kommunale organisationers indflydelse på områder, hvor de måske ikke har så meget at gøre, men har en tendens til at brede sig. På den anden side er det åbenbart, at der på grund af hidtidige dispositioner i hovedstadsområdet er opstået nogle sygehusplanlægningsproblemer, som integrerer statslige og kommunale sygehuse på en sådan måde, at forhandlinger er nødvendige. Derfor mener jeg også, at det er fornuftigt at sige som forudsætning, at disse forhandlingers resultat så vidt muligt skal respekteres.

Jeg bemærkede også, at hr. Svend Erik Hovmand lagde vægt på, at disse forhandlinger skulle respekteres. Så kan man måske sige, at det var lidt underligt, at hr. Svend Erik Hovmand over for udvalget i hvert fald præsenterede et ændringsforslag, som faktisk